

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mráky a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **A. Z.**, zastoupeného opatrovníkem Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, Křížíkova 279/8, Praha 8, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2020, čj. KRPS-175403-50/ČJ-2020-010022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2021, čj. 46 A 20/2020-61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 11. 2020 žalovaná počtvrté prodloužila žalobci dobu trvání zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, tzv. nařízení Dublin III¹. Žalobce měl být předán do Rumunska, neboť tam v minulosti požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce proti rozhodnutí podal žalobu, kterou však krajský soud zamítl.

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž – stejně jako v žalobě – namítá, že se žalovaná dostatečně nezabývala tím, zda lze uskutečnit účel zajištění, tedy předat stěžovatele do Rumunska. Tamní azylové řízení totiž trpí systémovými nedostatky a žalovaná a krajský soud si k tomu neopatřily přesné a aktuální informace. Stěžovatel poukazuje na nedostatečné materiální podmínky v uprchlických zařízeních v Rumunsku (ubytování, strava, kapesné), špatnou hygienu, nedostatek potravin a vody. Dále je problematická sociální podpora pro držitele mezinárodní ochrany, nedostatečná účast na integračních programech, nekvalifikovaní tlumočníci či nedostatečná pomoc rumunských orgánů při vyřizování běžných dokladů nebo sociálních podpor. Stěžovatel bude v Rumunsku diskriminován kvůli státní příslušnosti, rumunské orgány totiž zamítají žádosti žadatelů z Afghánistánu bez rozumného vysvětlení. Skutečnost, že v Rumunsku ročně požádají o mezinárodní ochranu desetitisíce uprchlíků, spíše nasvědčuje tomu, že místní azylový systém je přetížen a žádosti nejsou vyřizovány dostatečně rychle ani řádně.

[3] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na svých postojích a souhlasí rovněž se závěry krajského soudu.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že pokud *existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie*, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Dále podle čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie *nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení*.

[6] Žalovaná se zabývala otázkou systémových nedostatků v Rumunsku v posledním odstavci napadeného rozhodnutí (na straně 10). Tuto otázku, která by potenciálně mohla ohrozit předání cizince do jiného státu, zodpověděla poměrně stručně a obecně. Nenechala ji však bez povšimnutí, přestože stěžovatel takovou námitku v řízení o zajištění ani nevzněl (nezmínil žádnou ze skutečností, jež následně tvrdil v žalobě a kasační stížnosti). Podle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, čj. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, žalovaná není povinna se k otázce systémových nedostatků vůbec vyjadřovat, pokud 1) *to žadatel ve správním řízení nenamítne*, 2) *žalovaná dospěla k závěru, že azylové řízení ve státě předání netrpí systémovými nedostatky*, a 3) *není důvod pochybovat o tom, že azylové řízení státu předání nemá systémové nedostatky*. NSS souhlasí s krajským soudem, že z ničeho neplyne, že by byla některá z těchto podmínek v této věci splněna.

[7] Z aktuálních informací a situace podle žalované nevyplývá, že by se v Rumunsku při přijímání cizinců projevovaly systémové nedostatky či jiné potíže, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, Rumunsko dodržuje standard ochrany práv. Stěžovatel ve své výpovědi dne 19. 7. 2020 neuvedl žádné důvody, pro které by nemohl být vrácen a z nichž by bylo

možné usuzovat, že mu v Rumunsku hrozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Takové odůvodnění je vzhledem k okolnostem případu dostatečné a odpovídá požadavkům judikatury, podle které nemusí být v tomto typu rozhodnutí otázka systémových nedostatků vyřešena detailně a zevrubně, pokud rozhodnutí obsahuje úvahu, proč předání žadatele do členského státu není *a priori* vyloučeno kvůli stavu tamního azylového řízení (viz rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, čj. 4 Azs 31/2017-55). Ostatně jak vyplývá z předchozího odstavce, žalovaná se v napadeném rozhodnutí nemusela k této otázce vůbec vyjadřovat.

[8] Rovněž podle setrvalé judikatury NSS není Rumunsko obecně považováno za stát, kde by se projevovaly popsané systémové nedostatky dosahující takové intenzity, aby hrozilo riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (srov. např. rozsudek ze dne 21. 3. 2018, čj. 2 Azs 33/2018-20; nebo usnesení ze dne 5. 12. 2019, čj. 1 Azs 256/2019-30; ze dne 22. 1. 2020, čj. 5 Azs 308/2019-37; ze dne 20. 8. 2020, čj. 4 Azs 135/2020-32, a v nich citovanou judikaturu). Stěžovatelova situace není v tomto ohledu nijak výjimečná a NSS neshledal důvod se od své ustálené judikatury v tomto případě odchýlit. NSS ani nemá výhrady vůči tomu, jak věc posoudil krajský soud, jehož odůvodnění je dostatečně individuální a přiléhavé ke stěžovatelovu případu.

[9] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované nevznikly náklady řízení, které by se vymykaly z její běžné úřední činnosti.

[10] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 22. 1. 2021, čj. 46 A 20/2020-43, ustanoven opatrovník z řad advokátů, Mgr. Jindřich Lechovský. Ustanovenému advokátovi se podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) přiznává odměna ve výši 3 100 Kč za zastupování za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu); celkem tedy částka 3 400 Kč. Ustanovený opatrovník je plátcem DPH, tyto náklady se tedy dále zvyšují o částku 714 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %. Celková částka, která činí 4 114 Kč, bude proplacena z účtu NSS do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu